

V jednom městě byl dům a v něm byt, ve kterém bydlela jedna rodina. Maminka Dáša, táta Jirka, dcera Petka a syn Ondra. Říkáte si, že na tom není nic zvláštního, že je takových rodin spousta? To se ovšem pletete. Tahle rodina nebyla jen tak ledajaká. Byla to rodina knihomolů. Všude kolem sebe měli knížky. Nejen v policích knihovniček v obýváku, v dětském pokoji a v ložnici, ale i ve skříních, v šuplících, na psacím stole, na nočním stolku... Zkrátka všude. Nejenže si knížky kupovali, ale oni si je chodili půjčovat i do knihovny. Nestačila jim jen jedna knihovna, byli pravidelnými čtenáři hned ve dvanácti knihovnách ve městě a v blízkém okolí.

„Ahoj, maminko! Už jsem doma!“ oznámila Petka, když přišla ze školy. Cesta jí trvala obvykle o něco déle než ostatním spolužačkám, protože si cestou četla. Oči od knihy zvedla jen při přecházení přes silnici, jinak znala cestu z paměti.

„Co jsi říkala?“ zeptala se maminka. Rozečtenou knihu založila záložkou a spěchala za dcerkou do jejího pokojíčku. Očima sklouzla po knížce, kterou Petka právě odložila, a podotkla: „Jé, to je moc hezká knížka, tu jsem četla jako malá.“

„Mně se taky líbí,“ usmála se Petka. „Mami, a myslíš, že dostanu nějakou knížku i pod stromeček?“ vyzvídala dcerka.

„Tak to musíš napsat dopis Ježíškovi. Už jsi mu psala?“

„Ještě ne.“

A víš, jakou knížku by sis přála?“ zeptala se maminka.

„To nevím. Já to nechám na něm. Zatím vždycky vybral skvěle!“ usmála se Petka a natáhla se k psacímu stolu pro papír a balíček s barevnými gelovými pery.

„Mami, já tě mám moc ráda,“ řekla z ničeho nic Petka, „kdyby tak všichni mohli být jako ty!“

„Ale jdi, ty kecko!“ usmála se maminka a pohladila dcerku po vlasech. To, co Petka řekla, ji ale potěšilo. Moc dobře věděla, že v jiných rodinách se k sobě lidé nechovají tak hezky.

Čekání na Vánoce připadalo dlouhé všem, ale Petce nejvíce. Nakonec se i ona dočkala. Pod stromečkem ležela hromada dárků. Ondra s Petkou nadšeně vpluli mezi ně. Maminka zatím se zalíbením sledovala, jak děti rozbalují dárky. Jejich upřímnou radost s nimi prožívala. Když Petka objevila knížku, radostí vyskočila a málem převrátila stromeček.

„Dávej pozor!“ vykřikl tatínek a rychle přiskočil, aby předešel případné vánoční katastrofě.

„Jé, ta vypadá krásně,“ byla nadšená Petka.

„Ukaž,“ byl zvědavý Ondra. „Ty jo, ta vypadá fakt luxusně!“

Peťku to moc potěšilo. Na knížce byla zlatým písmem vyryta dvě písmena KK a uvnitř byly nádherné obrázky. Peťka knížku pohladila, přivinula ji k sobě jako milované miminko. Knížka se rozzářila. Peťka byla překvapená.

„Svítící knížku jsem ještě nikdy neviděla. Moc děkuji Ježíškovi,“ poděkovala zdvořile a nenápadně mrkla na maminku. „Tu si musím hned přečíst. Můžu?“

Maminka s úsměvem přikývla a dala se do úklidu stůžek a papírů, do kterých byly dárečky zabaleny. Tátínek jí pomáhal a přitom se na sebe usmívali. „To byly zase jednou krásné Vánoce!“

Večer, když už se i rodiče chystali do postele, přišla maminka popřát dětem dobrou noc. Ondra si prohlížel novou encyklopedii a Petka právě dočítala poslední stránku.

„Mami, ta knížka je prý kouzelná! Ta písmena znamenají Kouzelná kniha,“ oznámila mamince. „Stačí knížku pohládit, pak vyslovit přání a ono se prý vyplní. Mami, já bych to chtěla vyzkoušet.“

„To klidně můžeš. A už víš, co by sis přála?“

„Vím!“

„To je dobře,“ usmála se maminka a dál nevyzvídala. Políbila dcerku na líčko a popřála jí i staršímu Ondrovi: „Dobrou noc a sladké snění od večera k rozednění.“

Druhého dne se všichni probudili do krásného rána. Nejen Petka s Ondrou a její rodiče, ale všichni na celém světě. Lidé na sebe byli milí, usmívali se a snažili si vzájemně pomáhat. Celý svět byl od této chvíle hezčí.

Jak by ne! Kouzelná kniha s radostí zařídila, aby všichni lidé byli jako maminka Dáša.